

ГЕОРГИ КОНСТАНТИНОВ

ЯБЪЛКАТА

chitanka.info

Румпи-румпи излезе на кръглия двор и вдигна сънен поглед към утринното слънце. Изпъна хобот напред, разпери уши и запристъпва на едно място: „Раз-два! Раз-два!“. Земята потрепера, дървото до оградата се разлюля и от клоните му изхвърчаха куп уплашени врабчета. По голата пръст наоколо се посипаха жълти листа, а водата в циментовия басейн тихо се намръщи.

Сякаш заваля внезапен дъжд.

Сякаш по двора премина вихрушка.

Но небето беше тихо и безоблачно, а Румпи-румпи продължаваше своята утринна гимнастика: „Раз-два! Раз-два!“. Клатеше глава назад, напред и встрани, пухтеше и тупаше с ходила по земята, докато се разсъни съвсем... А щом се разсъни съвсем, дойде и часът на утринната закуска.

— Пресни зеленчуци, моля! — подвикна още от вратата усмихнатият чичо с чувала и сложи пред Румпи-румпи няколко шепи дребни краставици и куп цвеклови листа.

— Всяка сутрин — зеленчуци... — промърмори недоволно Румпи-румпи. — Започнаха да ми омръзват тия зеленчуци, хоботът ми позеленя от тях!

— Тогава какво искаш? — попита със загрижено лице чичото. — Мога да потърся и нещо друго за закуска.

Румпи се замисли. Наистина — какво му се щеше да похапне сега? Хрупкава зелка, нарязана на къдрави ленти... Или да кажем — млади кочани царевица със скрити вътре сочни зърна... Не, тази седмица често му донасяха такива неща...

И изведнъж си спомни, че вчера край оградата премина едно момиченце с голяма червена ябълка в ръка. То носеше ябълката просто така, без да отхапе поне веднъж от нея... И без да я даде на някой друг около себе си.

— Не желая никакви зеленчуци! — повтори още по-решително слончето. — Днес ми се ядат червенчуци!

— Какви червенчуци? — замига неразбиращ чичото.

— Ами например големи червени ябълки. Мама ми е казвала, че са много вкусни.

— Ябълки ли? Откъде да ги намеря точно сега?... Още не съм обрал дървото, мойто момче. А дървото ехей там, зад хълма — ако искаш, иди си набери сам!

И чичото вдигна празния чувал и си тръгна. Той дори не предполагаше, че слончето наистина ще послуша неговия шеговит съвет...

След малко Румпи вече вървеше по склона на близкия хълм и както винаги по време на разходка, си пееше:

*Аз съм Румпи — там и тук.
Не обичам зеленчук.
А на чичото напук —
ще си хапна червенчук!*

— Ох! — внезапно прекъсна песента си Румпи. — Ох, крачето ми! — Вдигна във въздуха голямото си кръгло ходило и го разтърка с хобота. След това се огледа — беше се спънал в един ръбест камък, белеещ мълчаливо на тревистия склон.

— Ох! Как лошо се ударих... А ти какво правиш тук? Защо така нахално се изпречи на пътя ми?

Камъкът не му отговори.

— Чуваш ли: ка-кво пра-виш тук? Ако продължаваш да мълчиш и ще те ритна!

— Вече ме ритна — се обади с хладен глас камъкът. — Но тебе те заболя, а не мене.

— Е, добре — заболя ме. Ала ти защо си застанал тук?

— Наблюдавам — отговори камъкът.

— Хм, виж го ти... А не можеш ли от някое друго място да наблюдаваш? — каза Румпи, като продължаваше да разтърква болното си ходило.

— Не — рече камъкът, — не мога като теб да бъда в един ден и там, и тук... Хората казват, че всеки камък си тежи на мястото.

— И какво наблюдаваш от своето място?

— Животът — отвърна камъкът. — От много години съм на този склон. И виждам всичко наоколо: как растат дърветата, как излитат и кацат птиците, как се променят къщите и хората. Животът се движи около мен, а пък аз го наблюдавам. И всичко виждам, и всичко запомням.

— А зоологическата градина виждаш ли? — любопитно размърда уши слончето.

— Да. И тебе също виждам... Всеки ден.

— Ами! — отвори широко очи Румпи. — И какво по-точно си забелязал да правя?

— Много неща. Вчера например вдигна хобота си и пръсна с вода една възрастна жена. Не беше правилно.

— Да, така е — пръснах я. Но знаеш ли, че тя не ме пусна да вляза в киното?... Имах си билет, а тя не ме пусна! — обидено извика Румпи.

— Не бъди отмъстителен, Румпи — рече камъкът, — и не бързай на лошото да отвръщаш с лошо.

— А какво трябваше, според теб, да направя? Да ѝ кажа: „О, добре дошла, добър ден“?

— Да, трябвало е да ѝ кажеш „Добър ден“. А след това да си поговориш с нея — както си поговори с мен... Ала ти и на мен не каза „добър ден“. Закани ми се, че ще ме ритнеш.

— Извинявай... — промълви слончето. — Много силно ме заболя, затова...

— Извинен си. Но сега болката ти мина, нали?

— Да, мина ми... Виждам, че разговорите са хубаво нещо — рече замислен Румпи, но изведнъж се досети за къде е тръгнал и бързо добави: — Но още по-хубаво нещо са ябълките! Аз сега отивам при дървото. Хайде, довиждане!

— На добър път и внимавай! — отвърна му за довиждане камъкът.

Румпи не вървя дълго. Когато стъпи горе на хълма, видя и дървото — то зеленееше от другата страна, на една стръмна полянка. По-ниските му клони бяха вече обрани, но някъде към върха грееха едри червени ябълки.

— Малко са нависочко, но ще се опитам да ги стигна! — си каза Румпи-румпи, приближи до дървото и протегна хобот.

Хоботът му хвана само няколко зелени листа.

— Трябва още повече да се протегна... да хвана онзи дебел клон... и да раздрусам цялото дърво! — реши слончето.

Но когато направи това, дебелият клон изпраця и тежко се стовари върху главата му.

На слончето му се зави свят и то бавно се отпусна на тревата... Не помнеше колко дълго бе лежало така. По едно време дочу над себе си глас:

— Какво ти стана, слонче? Лошо ли ти е?

Румпи-румпи отвори очи и видя до главата си леличката — същата онази леличка, която беше напръскал с вода вчера край басейна.

— Не зная какво стана — изпъшка Румпи-румпи и се надигна. От него се посипаха сухи клечки и листа. — Мисля, че нещо тежко се стовари върху мен...

— С какво да ти помогна?... Искаш ли една ябълка? — рече леличката и бръкна в своята кошница, пълна догоре с червени ябълки.

— Не обичам вече ябълки... Разбрах, че ме боли глава от тях — отвърна Румпи-румпи. Изправи се на краката си и бавно тръгна нагоре. По едно време се обърна и извика на леличката:

— Много благодаря, че поговори с мен! Извинявай за вчера!

Леличката само му махна с ръка.

След малко отгатык склона се дочу новата му песничка:

*Често виждам по света
у-ди-ви-тел-ни неща.
Който умно наблюдава,
може да ги обяснява.
Който слушал —
е добре,
може да ги разбере.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.